

20.459

Fallett - 202, vol 1 - 20

0 9

M.E.C.D. 2046 R 20.459

Foll. 20.459

CERTAMEN THEOLOGICUM,

IN QUO

EXANTLATOS HOC ANNO LABORES

PUBLICAE EXPONIT DISPUTATIONI

D. IOACHIMUS LLEDÓ , ET NAVARRO,

IN ORIOLENSI COLLEGIO-SEMINARIO

IMMACULATAE DEIPARAE

TOGATUS ALUMNUS.

PRAESIDE

D. D. IOSEPHO LLEDÓ , ET ANTON,

PRESBYTERO , IN EODEM SEMINARIO PHILOSOPHIAE OLIM,

MODO SACRAE THEOLOGIAE PROFESSORE.

Palaestra Oriol. Templum SS. VV. et MM.

Iustae , et Ruffinae.

DIE 30to et 31to MENSIS *Maii* ANN. DOM. MDCCLXXXVII.

MURCIAE:

Apud VIDUAM Philippi Teruel , Via Lintearia.

R. 20459

APOSTOLORUM PRINCIPI,

Sidera	Mirentur,	Fractim	Faudentque	Honantem;
Occupet	Ingratas	Frebi	Implacabilis	Umbras
Fugubre	Famentum,	Zecnon	Bacchantis	Opacus
Impetus	Imperitet,	Civatque	Effusa	Querela;
Denique	Herrigenae	Exultent, ac	Zumen	Ubique
Ornent	Innumeris	Inflexi	Hhuribus	Omnes;
Fixis nam	Maculo	Sternens	Excelsa	Draconis,
Passibus	Excipiens	Hurbas	Rigidasque,	Madentes,
Clavà	Sacrati	Cincens regna	Herculis	Ima,
Fucenti	Cirtute	Domans	Omnino	Hyranni
Effraenes,	Zigrosque	Dolos, et	Compita	Iure
Sordida,et	Obscuras	Arces,	Celeberrima	Templa,
Ingentes,	Brutasque	Manus, hinc	Exsule	Raptim
Antiquo	Iano,	Cesta, tum	Semine	Atroci,
Eximiam	Fucem	Signans	Ctrinque,	Docensque
Fixum a	Judaeis	Motu	Serpentis	Iesum,
Ut sic	Flueret	Castatum	Orimine	Mundum;
Nectare	Herrigenis	Zutantibus	Inde	Cigorem
Das,	Sellas implēs	Ciduatas,	Hetre,	Supernas;
Appares	Herror	Satanae, ac	Hversio	Hraudis,
Mirificus	Rector,	Clemens et	Hastor,	Asylum
Hrrantum,	Excubitor	Cigilans : tu	Exordia	Citae,
Nomina	Zostra,	Fabri vocem	Horpentis,	Opusque
Hutare,ac	Ctinam	Calido mox	Rore	Rigata,
Occisi	Obticeant	Minimè iam	Incomia	Iesu.

EXISTENTIA DEI,

Natura, et Attribute.

DOGmaticAE, ET HISTORICAE propositiones.

I **I**N Supremi Numinis existentiam toti orbi notam, ipsoque Sole clariorem arma, impellente Sathana, moverunt procaces, effraenataeque conscientiae homines, quò passionibus suis turpiter indulgerent, invenirentque diverticula ad excusandas excusationes in peccatis: verùm si repagula, quibus impedita detinetur ratio, perfringant, et Deum O. M. negari non posse, equidem cognoscent, et horrenda esse, quae ipsi sordidè comminiscuntur.

II Si Deorum multitudo, quam in suo cerebro pagana finxit vetustas, immo et nefandis coluit sacrificiis, adstruatur; nullum sanè illorum consistere necessum est: hinc omnes adscititii Dii, Superi, inferi, medii, patellarii, cet. averruncandi sunt omnino, unusque, cuius imperio totus gubernatur orbis, dumtaxat confitendus.

A

Tem-

III Tempore Enos fuisse idola fabricata , ab eoque originem suam ducere Polytheismum , Rab. Maimonides autumat ; sed gratis id fictum puto.

IV Neque ad Hebraeorum gentem , neque ad piissimum Moysem , cuius erga veram Religionem notus est omnibus zelus , Polytheismi exordia sunt profecto referenda.

V Male natum igitur Idololatriae monstrum à posteris Cham , à quibus ad alias gentes derivatum est, profluxisse , communi lectissimorum Historicorum consensu fit manifestum.

VI Nec melioris est fūrfuris Manichaeorum , et Marcionitarum duo summa principia , bonum unum, alterum malum , hoc veteris , illud novi testamenti Deum statuentium cavillatio , quae imbecillitate sua penitus corruiat , profligaturque.

VII Quamvis tria à nonnullis Marcioni exprobrentur principia ; eum tamen duo tantum admisisse , nobis vero quam simillimum apparet.

VIII Deo ita compositio repugnat , ut nihil sanè, quod eam sapiat , in eo reperiri valeat : simplicem igitur esse , cordatus vir inficiabitur nullus.

IX Stultissimum Davidem de Dinando effutire non puduit , Deum esse materiam primam ; quo commento quid absurdius , insulsiusque excogitari possit , equidem non invenio.

X Unicam tantum esse totius Mundi substantiam,
eam-

eamque Deum, delirus fabulatur Spinosa: sed alios³
quaerat homines, quibus suis technis, fallaciis, at-
que cavillationibus possit illudere.

XI Corpore instructum, humanave praeditum
formà sibi Deum finxerunt Antropomorphitae: ; vah
effrontes homines, qui palam, immo Christiano or-
be stupente, tam atrocem iniuriam supremo Domi-
no ausi sunt irrogare!

XII Antropomorphitarum fuligine tinctum fuisse
Tertullianum, non paucis arridet; ast ego vel illo-
rum venenum non epotasse, vel saltem evomuisse,
iterumque ad sanam hac super re rediisse mentem,
mihi sanè persuasi.

XIII Pluribus nominibus, quorum singulis Divi-
na exprimatur natura, Deum significari, infrunito
ore protulit Eunomius, quem à veritatis tramite de-
flexisse, neminem, qui ineffabilem sciat esse Deum,
latere quidem potest.

XIV Et omni prorsus imperfectionis labe caret
Dominator Dominus, et rerum universarum com-
plectitur perfectiones.

XV Caeci sunt, caecorumque duces, qui Deum
bonum esse, immo et summum bonum inficientur;
cum, vel tacente Scriptura, id res omnes concordì
voce fateantur.

XVI Immensum esse Deum, suaque substantia
implere omnia, Sacrae auctoritati ita adamussim re-

spon-

4
spondet , ut qui id neget , e. Catholicorum castris sit eliminandus.

XVII Immutabilitatem Dei in dubium revocare audet nullus , praeter mortalium ineptissimos ; verum quis eos teruntii non faciat , qui stultitia sua rapi potius , quàm veritatis amore duci miserè patiuntur ?

XVIII Nullis Deus clauditur cancellis , infinitus enim est.

XIX Principio , fineque carere Deum , adserent quicumque in ipsam Divinitatis notionem mentis aciem eo , quo debent , pacto defixerint.

XX Neque attributa à Dei essentia , neque unum ab alio realiter discriminantur : vanissimi ergo sunt Gilberti Porretani , et Abbatis Ioachim conatus , impudensque eorum impostura.

SCHOLAE PROPOSITIONES.

I Licèt Dei existentiae notitia facillimè valeat comparari ; eius tamen ingenitam reiicimus notionem : ergo propositio haec : *Deus existit* per se nota profectò est , minimè verò quoad nos.

II Ex creaturis ad Supremi numinis existentiam attingendam assurgit mens nostra : unde Deum existere non per causas , sed per effectus tantùm potest demonstrari.

Va-

5

III Validissimum sanè , aptissimumque ad revin-
ciendos rationis lumini rebelles hostes argumentum il-
lud est , quod ex primi motoris immobilis , unde om-
nes proficiscuntur motus , notione desumitur.

IV Altero illo argumento , quod primam nobis
exhibet causam à nullo productam , et aqua effectus
omnes prodeunt , qui in Mundo cernuntur , Atheo-
rum vires enervantur , copiae prostratae iacent, capi-
ta confringuntur.

V Creatarum rerum contingentia entis necessarii
supponit extantiam ; hoc enim sublato , illae cor-
ruant , necesse est ; et en tertiam rationem , qua tan-
quam acuto gladio ita debellantur Athei , ut eis non
detur amplius resurgendi locus.

VI Extare in rerum natura perfectissimum ens
omnium perfectionum fontem , simulque provisorem,
gubernatoremque summum , lapides , plantae , bel-
luae , scitissima hominis fabrica , mirabilisque totius
orbis compago eatenus clamant , ut animum vel maxi-
mè protervum sponte sua persuadeant.

VII Tantum porro abest , ut quas ad refellendos
Atheos invenit Cartesius , rationes ineluctabiles sint ;
quin potius verae demonstrationis titulo minimè gau-
dere , nobis sit maximè perspicuum.

VIII Quamvis agrestis sit homo , aut inter feras
enutriatur , si tamen rationis compos evadat , invinci-
bili circa Creatoris sui existentiam ignorantia nequit
laborare.

Per-

IX Perfectionum omnium cumulum , quae in Deo reperiuntur , Divinam naturam physicè spectatam revera constituere , apprimè novimus.

X ¿ Ast quaenam ipsius metaphysicè consideratae essentia est ? ¿ *Ens à se* ? ab hac sententia putata nos alienos.

XI Illi tamen , quae in perfectissimo intelligendi actu per se subsistente metaphysicam Dei collocat naturam , libenter adhaeremus.

XII Inter Divina attributa , eaque inter et essentiam distinctionem actualem formalem excogitavit Scotus ; verùm minimè haec ad nostrum palatum.

XIII Divina attributa à se invicem , et ab essentia , ab eaque relationes distinctione rationis , ut aiunt , ratiocinatae secerne. Neutiquam verò existimes , maiorem illam , quae est per modum excludentis , et exclusi nos adprobare , hanc enim excludimus , minoremque penes implicitum , et explicitum dumtaxat concedimus.

DEUS QUALITER VIDENDUS.

DOGMATICAЕ , ET HISTORICAЕ PROPOSITIONES.

I **C**reatus nullus intellectus solis naturae viribus suffultus , Deum intuitivè videre potest. ¿ Obgan-

ganniunt Anomaei, eorumque germen Beguardi? inanium larvarum apage somnia.

II Facessant tandem Palamitarum deliria, illudque omnium animis altius maneat defixum, ab intellectu creato videri posse Deum, modò ille superno instruatur auxilio.

III Ioannes Chrysostomus tanquam horum infectus errore arguitur à Vazquezio; sed absit de tanto viro tam indigna suspicio.

IV Pro Theodoreto, cui eadem à nonnullis affingitur haeresis, necesse non est, ut magnopere laboremus; cum simili, qua Chrysostomus, ratione valeat excusari.

V ¿ Credin' M. Ecclesiae Doctorem Hieronymum illorum errori favisse suffragio? ride fabellam.

VI Creatum intellectum lumine gloriae ad Divinam assequendam visionem nequaquam indigere, obtrudunt impurissimi Beguardi; verùm à nobis procul exulent tam vanae hominum cogitationes.

VII ¿ Tantumne tibi, Ioviniane, audaciae? ¿ aequalemne putas iustis omnibus Divinam servari visionem? aliam excute quercum.

VIII Felices illos homines, quibus datum est, visione Dei frui sempiterna, hunc minimè comprehendere, constanter asseveramus.

SCHO-

SCHOLAE PROPOSITIONES.

I **I**eri nequaquam potest, ut corporis oculis Divina cernatur essentia, etiamsi superno lumine donentur illi.

II Non defuit Theologus eruditissimus quidem, et in veterum lectione egregiè versatus, qui M. Parentem Augustinum non solum hac in re dubium nutasse, sed etiam oppositum opinantis partes egisse exararet; verùm Sanctissimum hunc Doctorem et nostram tenuisse doctrinam, et circa veritatem hanc numquam penitus dubitasse, non levibus momentis propugnabimus.

III Augustinus singulari modestiae exemplo, laudabilique servandae pacis studio quaestionem alteram, hanc videlicet: *an post generalem corporum resurrectionem carnales oculi evasuri sint spirituales?* à priori longè diversam noluit definire.

IV **?** Putasne Doctorem hunc praestantissimum in eam de spiritali corpore propendisse sententiam? tantum id à veritate aberrat, quàm quod maximè.

V Visionis Divinae possibilitati naturali lumine demonstrandae inaequalem omnino putamus humanam mentem.

VI Purus homo mortalem hanc degens vitam, Deum, ut in se est, attenta lege ordinaria, videre non potest.

Si

VII Si autem carnis sensibus non utatur, ad ⁹ Dei visionem, habita extraordinariae potentiae ratione, potest elevari.

VIII Moysem, et D. Paulum singulari Dei munere eius essentiam conspexisse, non est cur inficiemur.

IX Ex solius luminis gloriae, non verò intellectus inaequalitate visionis beatae inaequalitatem physicè provenire censemus.

X Superna felicitate donati nullo quidem pacto Divinam essentiam valent comprehendere.

XI Omnia, quae formaliter, et necessariò in Deo continentur, nimirum, essentia, attributa, et personae beatis spiritibus proponuntur videnda.

XII Neque Divina natura sine attributis, neque una persona sine alia à beatis conspici valet.

XIII Non omnia, quae Deus facit, potestve facere, innotescunt beatis.

XIV In praeteritis, praesentibus, futurisque creaturis id vident beati, quod eos speciatim, praecipuèque spectat.

DOGMATICAЕ , ET HISTORICAЕ PROPOSITIONES.

I **E** Irmissimo Scripturae Sacrae , et traditionis suffragio comprobatur , caritatem non esse ipsam Spiritus Sancti personam , sed eius donum in cordibus hominum diffusum.

II Hominem in hac mortali vita usque adeo sublimem perfectionis gradum assequi posse , ut ulterius in caritate progredi non valeat , primum fuit Beguardorum , et Beguinarum dogma , quod Viennensis Synodus meritò contrivit.

III ; Ast quid novitas omnis non parturit ? Ex primo hoc capite aliud pullulare autumarunt ; hominem videlicet acceptam semel caritatem amittere amplius non posse ; quod non minus à veritate aberrat , quàm praecedens ; cum sit nobis planè comperitum , quolibet mortali crimine ignem illum penitus extinguere.

IV Illorum errores suscitare tentavit Michael Molinosus , Antesignanis suis perquam simillimus , sub ovis veste lupus rapax , et , ut veteri paroemia dicitur , *mali corvi malum omen*. Turpissimas nebulonis huius sententias et Innocentius XI. confixit , et totus Christianus populus publicis execrationibus fuit prosequutus.

Im-

V Impiissimorum illorum hominum, Beguardorum, et Beguinarum, inquam, qui falsa Religione delusi, in horrenda haeresum portenta inciderunt, historiam non iniucundà contexam oratione.

VI Aeternae mercedis intuitu Deum diligere, ipsique servire licet: hoc Scriptura clamat, hoc Synodus diffinit Tridentina, quibus stupenda haereticorum protervia funditus dissipatur.

VII Affectu, interiorique actu Deum O. M. esse diligendum, et certissima res est, et quae Catholicorum animos summa perfundit voluptate.

VIII Caritatis praecepto, quandoque ex se, quandoque ex alterius observatione, adstringitur certè homo, qui si elabendi aditum molitur, vindicem Deum offendet.

IX Extitere, ; nefas horrendum! qui mortali culpa infectum eum adserere non auderent, qui caritatis actum semel tantum in vita eliceret; ; sed quis talia loquentes sine nausea, et molestia poterit tolerare?

X Omni penitus vel probabilitatis specie caret, ne singulis rigorosè quinquennis caritatis erga Deum praeceptum per se obligare.

XI Vel prima Catholicae Religionis nescit fundamenta, qui proximos caritatis amore diligendos esse ignorat.

XII Ab universali hoc in proximum caritatis amo-

amore inimicos sine piaculo excludere non possumus ; ergo vi istius praecepti , vindictae affectum deponere , offensam ex corde remittere , nullum inimico velle malum , immo et interiorem dilectionem , exterioremque beneficentiam praestare tenemur.

SCHOLAE PROPOSITIONES.

I **E**Gregiè hoc pacto Caritas definitur : *Virtus divinitus infusa , qua Deus propter se , et proximus propter Deum diligitur.*

II Haec iucundissimam , praestantissimamque Deum inter , et hominem constituit amicitiam.

III Formale eius obiectum *quo* ipsa est Divina bonitas, ut est in se , et propter se amabilis , supernoque lumine cognoscibilis.

IV Non tantum bonitas essentiae Divinae ab attributis virtualiter distinctae caritatis motiva est ratio ; sed illa prout omnem Dei transcendit perfectionem.

V Alia non est caritatis species , qua Deum propter se , et proximum propter Deum diligimus, sed omnino eadem.

VI Sive in esse moris , sive in esse physico Caritatem consideres , ceteris virtutibus nobiliorem, excellentioremque esse putamus.

VII Sine caritate vera virtus reperiri valet ; sed
il-

illam deme , nullaque profectò erit perfecta.

VIII Quolibet caritatis actu , etiamsi remissus hic sit , novum meritum de condigno , novumque ius ad gratiae , caritatis , et gloriae augmentum promeretur homo.

IX Caritatis habitus directè attenuari , minuique non potest , secus verò indirectè.

X Caritatis praecepto cogitur homo , non se ipsum dumtaxat , sed proprium etiam corpus diligere ; conniti enim pariter debet aeternae vitae consequendae.

XI Et peccatores ipsi caritatis amore amplexandi sunt ; eorum tamen insectare peccata , et odio prosequere plus quàm vatiniano.

XII Impudens eorum commentum , qui in Lege veteri praeceptam fuisse inimicorum vindictam opinati sunt , ferre nequaquam possumus,

XIII Communia benevolentiae , et dilectionis signa inimicis sunt equidem exhibenda ; specialia verò aliquando tantum sub praecepto cadunt. Vin' id enucleatius ? in Palaestra.

XIV Caritatis amore prosequendus est Deus super omnia , et prae omnibus *obiectivè* , et *appretiativè* , quem proinde rebus omnibus , etiam nobis metipsis opus est praeferre.

XV Caritatis praeceptum frangere censendus ille non est , qui intensiori , sive naturali , sive su-

per -

pernaturali amore proximum diligit , quàm ipsum Deum.

XVI Seipsum quisque potius , quàm proximum debet diligere , idque insita naturae inclinatio palam ostendit.

XVII Prae proprio corpore amore afficiendum esse proximum , rectissimus postulat caritatis ordo.

XVIII Si extrema proximus necessitate laboret , corporalem vitam , modò aeternae illius saluti ista prodesse valeat , prodigere tenemur.

XIX Ubi gravis extiterit proximi necessitas , dumtaxat ii , qui sui officii munere , aut dignitatis gradu ad id tenentur , illius sibi concrediti cum vitae periculo spirituali providere saluti adstringuntur.

XX Nobis secundum carnem coniunctiores , si paria sint cetera , intensiori amore prae melioribus extraneis diligendi sunt.

XXI In his , quae ad naturam pertinent , nobis secundum carnem coniuncti ceteris nobis adhaerentibus , aliterque copulatis debent praeferri.

XXII Amici dilectio ex se , ceterisque paribus , dilectione inimici absolutè melior est , magisque meritoria.

XXIII Tenetur quandoque homo opera sua referre relatione virtuali explicita in Deum , ut ultimum finem , sive naturalem , sive supernaturalem , eo videlicet modo , quo ipsum cognoscit , potestve cognoscere.

Ut

XXIV Ut operans, eiusque opus à peccato eximantur, necesse quidem non est, ut quoties homo deliberatè agit, actiones suas in Deum propter se dilectum relatione virtuali explicita referat, sed sat est virtualis implicita.

MIRABILIS REDEMPTIONIS NOSTRAE

oeconomia, Sacratissimumque Incarnationis

Mysterium.

DOGmaticAE, ET HISTORICAE

propositiones.

I **M**essiam sacris oraculis praenuntiatum, veteris Legis Patriarchis promissum, ab omnibus demum tandiu expectatum, non hominem purum, sed Deum simul, atque hominem esse, ita invictè, dilucidèque Divina commonstrat Scriptura, ut omnes obstruat cavillandi rimas, adversariorumque frangat pervicaciam.

II Auspicatissimum illum, albisque lapillis consignandum diem, quo nos visitaturus erat Oriens ex alto, aspexit iam pridem afflicta primi Parentis familia; eum tamen infelix Iudaeorum caterva praestolatur: verùm vel si tardiusculi ingenii vires exerat, nequaquam consequetur.

III Celeberrimum illud, in quod morti proximus

mus

mus Patriarcha Iacob erupit , oraculum : *Non auferetur sceptrum de Iuda , et Dux de femore eius*, cet. in nativitate Christi Domini adimpletum fuisse , nisi ab eo qui in meridie caecutierit , negari non valet : corruunt ergo Iudaeorum argutiae, somnia , deliria , quibus incredibile est , eos fuisse commotos.

IV In laudato Iacobi vaticinio *Iudae* nomine non sola eius Tribus , sed tota Iudaeorum gens , ex qua, donec veniret Messias , sceptrum non erat revellendum , indigitatur.

V Dum cap. 9. humanum genus per Christum verum Messiam liberatum iri post LXX. hebdomades praedicit Daniel Propheta , ita illius adventum , vitam , et mortem circumscribit , tamque clarè praenuntiat , ut res non futuras , sed tanquam iam gestas oculis subiicere videatur.

VI $\frac{1}{2}$ Ast undenam LXX. hebdomadam initium desumendum est ? En arduam , sanèque difficilem quaestionem , quae Chronologorum magnoperè torquet ingenia. Inter opinantium sententias binae verò quàm simillimae apparent : prima à septimo Artaxerxis Longimani anno ; altera ab eiusdem vigesimo supputare coepit : quae vobis magis arriserit , ab adversariorum arietibus nobis erit vindicanda.

VII Aggaei vaticinium praedicens , adventu Messiae

siae domum Domini gloria, et maiestate fore replendam, ad tertium Templum recentiores detorquent Rabbini; sed nihil ineptius potuit excogitari.

VIII Carnalium Judaeorum proprio genio indulgentium haec una vox est, Messiam Prophetarum oraculis praenuntiatum, virum manu fortem, ac bellatorem futurum, qui et ingentes ducat exercitus, quibus summo cum imperio praesit, et à temporali, qua premuntur, servitute illos reddat immunes; sed usque adeo inepta haec sunt, ut ne quidem in cucurbitae caput ventura existimaverim; scio enim, humilem, pacificumque fore, et spirituale bellum ab eo gerendum.

IX Nondum praestigiarum finis: Messiam bellatorem, copiarumque ductorem comminisci, parum Iudaeis visum erat, nisi eundem etiam immortalem effutirent; quod quidem cum Sacris Oraculis turpissimam mortem subiturum illum praedicentibus maximè pugnat.

X; Fatuam illam iactantiam, qua se solos à Messia vocandos, beandosque miserè gloriantur, Iudaei tandem deponant! docet enim Sacra pagina, nobisque certissimum, vel etiam gentem densioribus Idololatriae tenebris immersam verum Deum, depulsis procul erroribus, agnituram, adoraturamque. Ecquis autem id feliciter adimplevit? Iesus Nazaraenus.

XI Leviticum Sacerdotium ablegavit Iesus Mariae filius , novumque sacerdotii , et sacrificii genus induxit : non ergo illud , quemadmodum pessimè autumant Iudaei , perenniter duraturum , sed à Messia penitus abolendum.

XII Mosaycam Legem divinitus institutam antiquavit , substulitque Iesus ; nec mirum , cum nova sanciri , illaque rescindi deberet.

XIII De intacta , viroque incognita Virgine , de qua in lucem proditurum Messiam Scriptura testatur , ortus est Christus Iesus.

XIV Ex Tribu Iuda , Davidisque stirpe genus suum traxisse Iesum , insulsè diffitetur Faustus Manichaeus , cuius figmentis aures accommodare , est sanè ridiculum.

XV En labyrinthum equidem intricatissimum , unde emergere arduum est , et operosum ; geminam nempe Christi Domini genealogiam à Matthaeo , et Luca descriptam , innumeris implicitam difficultatibus , in queis enodandis Scripturae interpretes non parum desudarunt : Utrique Evangelistae conciliando illa nobis via planior videtur , expeditiorque sententia , quam tradit Iulius Africanus , cui manus libenter damus.

XVI Licèt non omnia Sybillarum carmina , quae octo Libris in Bibliotheca Patrum continentur , integra sint , genuina , planèque incorrupta ; aegrè tamen

men adducor , ut credam , illarum oracula mera esse Christianorum figmenta.

XVII Testimonium hoc : *Fuit autem hoc tempore Iesus* , cet. quod XVIII. Antiquit. libro reperitur, veluti spurium , crassoque filo Historiae Iosephi asutum elato supercilio quidam aspernantur ; verum si ad Critices regulas illud expendam , tamquam genuinum , eiusque habens salivam non possum non probare.

XVIII Res sanè ardua , aleaeque plena sese offert discutienda ; tempus inquam , quo in lucem prodiit humani generis Redemptor , circa quod et SS. Patres , et peritissimi Chronologi mirificè dissentiant : & in hac tot virorum pugna quid nobis aridet ? hoc equidem ; anno Iuliano 43. aut sequentibus ; immo nec 42. natum esse Christum , minime posse sustineri.

XIX Tenendum igitur est , natum fuisse Christum anno V. C. 749. Olymp. 193. anno 4. Coss. Augusto XII. et Sulla , anno Iuliano 41. Caesaris Augusti 40. Regni Herodis 36. quadriennio integro ante Aeram vulgarem.

XX Quamvis Iudaico more viveret Herodes , Moysae legis ritus observaret , foretque Religione Iudaeus , alienigenam tamen ipsum putamus.

XXI Mirabilem naturae humanae cum Divinitate unionem iniquo , impudentique ore deturpare

ten-

tentarunt execranda humanitatis monstra, Nestoriani, duas in Christo Domino confingentes personas; ast si Catholicorum voluissent calcare vestigia, sensissent profectò, unam dumtaxat in Scriptura propugnari, vanaque prorsus esse, quae in sui erroris adducunt patrocinium.

XXII ; Proh scelus! Beatissimam Virginem Mariam Deiparam esse, rectèque appellari negant. En sanè portentum, in quod impingere coëgit eos malè sana cordis vafrities, et altissima mentis caligo.

XXIII Eò delirus ille Archimandrita Eutyches caecutiit, ut dum effrontem Nestorium impugnare molitur, unicam in Christo temere, inconsultòque adstruxit naturam. ; Dignum profectò tam imperito architecto tam malè consarcinatum opus!

XXIV Nestorius aliorum haereticorum indolem, vafrumque genium sequutus, verba ita composuit, periodos exornavit, virusque inauravit, ut eius opera Catholicum redolere sensum quidam fuerint opinati; sed ii laterem lavant; ex propriis enim scriptis, et vocibus, ex veterum testimonio, Ecclesiaeque iudicio haereseos ille convincitur.

XXV Ad iugulandam hanc haeresim Coelestini I. Romani Pontificis auctoritate, ac Theodosii iunioris Imperatoris decreto convocata est Oecumenica Synodus Ephesina.

XXVI Synodo Ephesinae eius initio Coelestini

Ro-

Romani Pontificis locum obtinens praefuit Cyrillus Alexandrinus.

XXVII Cum Arcadio , Proiecto , ac Philippo, quos tanquam Legatos ad Ephesinam Synodum direxit Coelestinus , praefuisse quoque Cyrillum , in his saltem quae propriam suam causam non spectabant , nobis videtur probabilius.

XXVIII Epistolae , Anathematismi , ceteraque Cyrilli scripta ab erroris Apollinaris labe , et contagio sunt penitus aliena , et omnino pura : perperam ergo illa haereseos insimularunt Orientales.

XXIX Quamvis Ioannes Antiochenus , Orientalesque Episcopi in vehementem Nestorianae haereseos venerint suspicionem ; Nestorii tamen personae dumtaxat , non causae , errorique faverunt.

XXX Licet Sycophanta Eutyches , eiusque gregales in sui erroris expositione (quae propria est haereticorum dos) constantes non fuerint ; in hoc tamen consensere , duas in Christo naturas post incarnationem non esse , sed unam tantum ex humanae, Divinaeque velut mixtione , et confusione , vel unius in alteram conversione resultantem.

XXXI Ut irriti Eutyichianorum conatus compererentur , Fidei vexillum erexit S. Leo Papa , cuius auctoritate Chalcedonense Concilium convocatum est.

XXXII Synodo huic praefuit S. Leo per Legatos
Pas-

Paschasinum Lylibetanum , et Lucentium Asculanum
Episcopos , et Bonifacium Presbyterum , quibus Iu-
lianum Coënsen ut consiliorum participem potius,
quàm legationis socium adiunxit.

XXXIII Dogmaticam S. Leonis Epistolam Chal-
cedonensis Synodus ex officio suscepit , approbavit-
que ; cum prius eam ad Fidei regulas expendisset.

XXXIV Theodoretus , etsi à Romano Pontifice
ad communionem ut Catholicus fuisset admissus ; ut
tamen ab haereseos suspicione plenè se purgaret,
haeresim , eiusque auctorem , quemadmodum et ce-
teri , quorum suspecta erat fides , facere consueve-
rant , in Synodo damnare meritò coactus est.

XXXV Quamvis Zenonis Henoticon haeresim di-
sertè contineret nullam , iure tamen à piis quibusque
reiectum quidem fuit.

XXXVI Nullatenus ab Eutychniana haeresi purga-
ri posse Homiliam , quam in sacro Purpuratorum
Patrum Senatu anno 1702. solemni Dominicae resur-
rectionis die habuit Clemens XI. tam audacter , et
confidenter , quàm falsò censuit Iansenianus quidam ;
sed id studio partium , et ut Pontificem , qui eos,
ut par erat , insectatus fuerat , argueret , fuisse pro-
latum , asseret quicumque illius gravem , Catholi-
cam , elegantemque periodum summis oculis lecti-
tarit.

XXXVII Umbratile , phantasticumque corpus Re-
dem-

demptori nostro tribuunt Manichaei ; quos ego pro-
tervos , miserosque homunciones nec vel rudi , igna-
roque popello imponere posse credam ; cum Divi-
num Verbum corpus assumpsisse verum Catholicis
omnibus , utpote verae fidei omnino consonum , sit
intimè persuassum.

XXXVIII Iesu Christi Servatoris nostri corpus nec
humanum , nec de Virgine reapse efformatum ; sed
coelesti quadam subtili materia compactum , quod
ad nos per Mariam veluti per rimam , ac fistulam
pervenerit , plenis , ac crepitantibus buccis nonnul-
li praedicarunt tenebriones , qui Scripturae testimo-
niis oppositum adserentis ita irretiti , ac illaqueati
conspiciuntur , ut nullo pacto sese valeant expedire.

XXXIX Christum Dominum rationali anima im-
meritò exspoliavit Appollinaris, qui , si id nobis per-
suadere tentat , surdis profectò loquitur.

XL Stipitibus , ac fungis eos accense , qui omni
prorsus abiecto pudore , rationalis animae facultati-
bus , intellectu nempe , ac voluntate Christum orna-
tum esse inficiantur.

XLI Impollutum , nulloque sive originali , sive
actuali peccato commaculatum Iesum confitemur :
veritati huic qui obstiterit , mihi prorsus videtur
insanire.

XLII Luculentissimum turpis hallucinationis
exemplum produnt haeretici , qui idiomatum com-

mu-

municationem in Christo admittere detrectant ; cum haec ex Scriptura , et Patribus ita sit perspicua , ut qui aliter sapiat , ipsis palam adversetur.

XLIII Mare Coelo miscent , confundunt omnia , distinguuntque nihil plumbei illi homines , Monothelitae videlicet , qui zizania in medio tritici spargentes , duas in Christo Iesu voluntates , Divinam , et humanam agnoscere recusant. Ab eis potius , quàm ab angue fugito.

XLIV Duas pariter operationes , Divinam nempe , et humanam praedicandas esse , ita ex priori thesi prono fluit alveo , ut neminem vel stolidiorem possit latere.

XLV Duplicem illam voluntatem nequaquam sibi adversari , immo mirabili copulari concordia , quolibet pignore contendam.

XLVI Impio quodam , diroque conatu libertate à coactione , et à necessitate Christum exuere temere aggrediuntur inquinatae conscientiae homines , Lutherus , et Calvinus : ; quos ego cachinnos , nisi res esset ploratu digna !

XLVII Licèt inconstantiae , et levitatis in sua tuenda haeresi arguantur iure Monothelitae ; palmaris tamen eorum error in eo positus fuit , quòd unam in Christo propugnauerint voluntatem , operationemque unam.

XLVIII Ut in profundum abyssi demergeretur
haec

haec haeresis , Agathonis Papae auctoritate convocata est sexta Oecumenica Synodus , cui manus, opemque suam adhibuit Constantinus Pogonatus.

XLIX Romani Pontificis Agathonis vices gerentes Synodo huic Theodorus , et Georgius Presbyteri, atque Ioannes Diaconus praefuerunt.

L Omnibus ferè Concilii actionibus piissimus adfuit Imperator , non ut Fidei definiret quaestiones, sed ut auctoritate sua tumultus , si qui forent , compesceret , pro illaque constantissimè decertaret.

LI Humano capitur errore Annalium Parens Baronius , dum Honorium in sexta oecumenica Synodo damnatum non fuisse arbitratur.

LII Quamquam à Monothelitarum haeresi verè, pièque excusetur Honorius ; iustè tamen in laudata Synodo tanquam Monothelismi , illorumque fautor condemnatur.

LIII ; Benignissimum Iesum suis pro nobis operibus verè , proprièque meruisse quid clarius ? Adversatur quispiam ? barbam ei velle.

LIV Eo fine piissimus Iesus languores nostros portavit , probra sustinuit , mortem tandem optiit , ut cruci damnationis nostrae affigens chirographum , universum humanum genus peccati labe contaminatum , Doemonisque captivum verè , proprièque redimeret. ; Praeclarum sanè caritatis monimentum , cui par fas non est invenire !

D

Hu-

LV Humani generis redemptio non solum Christi Domini praedicatione, et exemplo, sed etiam soluto pretio fuit revera peracta. Veritatem hanc quidam impugnare contendunt; sed ast quibus suffulti rationibus? nullis sanè.

LVI Christum Iesum et Sacerdotem simul, et hostiam esse pro peccatis oblatam, unanimes, concorsque est Catholicorum doctrina, cui refragari summum foret nefas.

LVII Christi sacerdotium aeternum esse, et secundum ordinem Melchisedech, ita fit ex Scriptura perspicuum, ut quemquam esse, qui id recuset, vix mihi possim persuadere.

LVIII Iesus Christus nequaquam adoptivus Dei filius appellari valet.

LIX Felix Urgelitanus, et Elipandus Toletanus Antistites filiationem adoptivam in Christo Nestorianorum sensu propugnarunt.

LX Non solùm in sensu Felicis, et Elipandi, qui sanè Nestorianus erat, sed in quolibet alio filiationem adoptivam in Christo reiecit, impugnavitque Concilium Francofordiense.

LXI Sed Redemptorem nostrum latriae cultu adorandum fore, erit fortasse, qui negare audeat? praeter impudentissimos heterodoxos invenies nullum.

LXII Divinitatem Christi, sanctissimamque eius humanitatem uno, eodemque latriae cultu adorare debemus.

Sanc-

LXIII Sanctos sacro cultu, et honore, civili maiore, inferiore Divino prosequi licet; cuius religionem Scripturae Sacrae adstruit auctoritas.

LXIV A Religioso Sanctorum cultu nec latum quidem unguem primis saeculis discessit Ecclesia.

LXV Sanctorum Reliquias in veneratione habendas, omnino est certum, perpetuoque Ecclesiae usu comprobatum: futilia ergo sunt, prorsusque inania, quae in suae haeresis defensionem obiicit Dallaeus.

LXVI Angelorum, Sanctorumque cum Christo regnantium invocationem, ceu maximè utilem Christiana approbat Religio, Dei verbo quàm maximè suffragante.

LXVII Licitum, piissimumque esse cultum, qui Christi, Sanctorumque imaginibus exhibetur, à nemine in dubium revocatur, nisi à sordidissimo Iconomachorum grege, quorum mens vel chimaeris est pasta, vel altissimis tenebris immersa.

LXVIII Et Dominicam crucem, in qua pependit Salvator noster, et quamlibet illius effigiem fidelibus religiosè colendam, est certè extra dubitationis aleam: Paulicianos igitur in Claudio Taurinensi, in Petrobusianis, Wicleffistis, Lutheranis, et Calvinistis redivivos exhibila, utpote homines mentem affectibus offuscatam gerentes, atque in lucente veritate penitus aberrantes.

LXIX Quibus tricis, offuciisque patiantur illudi,
qui

qui imaginum Dei , Angelorumque cultum sanctissimum esse negant , certè non video ; cum res sit clarior , quàm Sol in meridie.

LXX Septimae Oecumenicae Synodo , in qua Iconomachorum causa penitus cecidit , Francofordiensi circa cultum imaginibus exhibendum nullatenus adversatur.

SCHOLAE PROPOSITIONES.

I **S**acratissimum Incarnationis mysterium fieri non potuisse , minimè probabunt Ethnici homines , quamvis totis id contendant lacertis.

II Nec existentia , immo nec ipsa mysterii Incarnationis possibilitas positivo ullo ex naturalibus petito demonstrari valet argumento.

III Divinum Verbum humanam ex B. Virgine assumpsisse carnem , summopere oportuit : Angelis ergo , hominibus , toti universo , immo et ipsi Deo incarnatio maximè fuit consentanea.

IV Temporis à Deo praefixi plenitudine conveniens quidem fuit , aeternum Verbum incarnari ; non itaque creatis statim primis Parentibus hocce mysterium executioni demandari , neque ad ultima usque tempora debuit differri.

V Ut humanum genus à peccato suo ad gratiam iterum resurgeret , simpliciter necessaria non fuit in-

car-

carnatio ; per hanc tamen facilius , utiliusque illud obtineri fatemur.

VI Condignam sive pro suo , sive pro alieno peccato mortali satisfactionem exhibere non potuit purus homo , etiamsi supernis decoratus , instructusque fuerit donis : id igitur sola Dei incarnatione poterat comparari.

VII Pro veniali tamen peccato condignam iustus homo praestare valet satisfactionem.

VIII Unicà redimendi hominis causà carnem induit aeternum Dei Verbum ; unde si pulcherrimum gratiae donum custodisset Adam , praesentis decreti vi neutiquam peracta fuisset incarnatio.

IX Ut peccatorum omnium , et originalis , et actualium maculas abstergeret , in lucem prodiit Salvator noster ; illud tamen , quod universam foedavit naturam , praecipua adventus eius fuit causa.

X Christus persona est composita ex duabus naturis , Divina scilicet , et humana , reapse distinctis , invicemque copulatis.

XI Nullo quidem pacto , nec de condigno , nec de congruo Incarnationem suam meruit , potuitve mereri Christus.

XII Nihil sanè in operibus SS. Patrum veteris testamenti , immo nec B. Mariae Virginis reperiri valet , quo Incarnationem , interioresve eius circumstantias de condigno potuerint mereri.

B.

XIII B. Virginem Mariam , antiquosque Patres de congruo , ut aiunt , incarnationem meruisse , libenter concedimus.

XIV Mirabile Incarnationis mysterium tota Trinitas operata est ; nec creatura ulla reperiri potest , quae id valeat praestare.

XV B. Virgo Maria coniunctionis humanitatis cum Verbo instrumentalis neutiquam fuit causa.

XVI Ita proprium est Divinae personae alienam naturam terminare , ut creatae , vel creabili omni personalitati id omnino repugnet.

XVII Formalis naturam humanam terminandi ratio subsistentia est relativa , per quam Divinum Verbum in ratione personae à Patre , et Spiritu Sancto distinctae constituitur ; minimè verò ea , quae absoluta , et communis est.

XVIII Non solum aeternus Dei filius , sed quaelibet ex personis Divinis humanam naturam terminare potuit , eique hypostaticè uniri.

XIX Et plures naturas alienas adsumere potuit una , eademque persona Divina.

XX Quamvis Dei Verbum completam quamlibet naturam sive Angelicam , sive irrationalem adsumere potuerit , congruentius tamen humanam sibi hypostaticè copulavit.

XXI Naturalem , verumque sanguinem hypostaticè assumpsit Divinum Verbum.

Ani-

XXII Anima, corpus, et humanitas eodem prorsus tempore assumpta sunt à Verbo: si autem intentionis ordinem spectes, prius naturà assumpta fuit humanitas, quàm partes; secus verò in ordine executionis.

XXIII Christi Domini humanitas per substantialem unionis gratiam verè, et propriè redditur Deo grata, perfectèque sancta.

XXIV Neque per ipsum unionis modum, neque per ipsam personalitatem ratione illius, quod addit ad perfectiones absolutas, sed per Divinitatem, quam personalitas includit, humanitas Christi formaliter substantialiter sancta redditur.

XXV Habituali gratia decoratam agnoscimus Christi animam; non tamen propterea hunc illa adoptivum filium constituit.

XXVI A primo conceptionis instanti Christi animam exornavit habitualis gratia, quae hypostaticae unionis physica proprietas censenda non est.

XXVII Si fidem, spem, et poenitentiam excipias, ceterae omnes supernaturales virtutes, sive Theologicae, sive morales per se infusae pulcherrimam Christi animam instruxerunt.

XXVIII Nec Redemptori nostro eae defuerunt virtutes naturales, quae per se acquisibiles dicuntur.

XXIX Omnibus donis suis Christum Dominum replevit Spiritus Sanctus. Gra-

XXX Gratiis cunctis, quae gratis datae dicuntur, Christi anima fuit revera perpolitata.

XXXI Omnis animae Christi adfuit gratiae plenitudo.

XXXII Christus, etiam ratione humanae naturae, quatenus Divina subsistit persona, Ecclesiae capitis dignitate potitur.

XXXIII Eorum omnium actu Christus est caput, qui supernaturali fide donantur, etiamsi candida gratiae stola amicti non sint.

XXXIV Miseri illi homines, qui haeresis, vel etiam occultae coeno fuerint contaminati, Christum pro capite non habent.

XXXV Si ad primos Parentes felicissimum innocentiae statum obtinentes oculos convertamus, statim reperiemus, eos Christum pro capite nequamquam agnovisse.

XXXVI Angelorum caput verè, proprièque Christum esse, non tamen eodem prorsus, quo hominum, modo, haud temere pronuntiamus.

XXXVII A Christo Domino essentialia gratiae, et gloriae dona in Angelos non effluxerunt, sed ea tantum, quae accidentalialia dicuntur.

XXXVIII Unionis gratia Christum Ecclesiae caput minimè constituit; sed ea, quae habitualis est, prout illam connotat.

XXXIX Potest et Lucifer Doemoniorum Princeps
ali-

aliquo sensu malorum caput appellari ; non ita tamen , quod in eorum voluntatem quidquam influat interius.

XL ? Iniquorum caput vocabimus Antichristum? dicemus in arena.

XLI Dum mortalium vitam ageret Redemptor noster , ea scientia , qua beatorum animae in Coelesti patria donantur , fuit equidem potitus.

XLII Nec ullo temporis momento ea caruit , sed à primo conceptionis instanti beatorum scientia , qua Deum sine aenigmate conspexit , fuit sanè locupletatus.

XLIII Licèt clarius , perfectiusque , quàm creaturarum ulla Divinam Christi anima videat essentiam ; hanc tamen nec comprehendit , neque ullo pacto valet comprehendere.

XLIV Per scientiam beatam praesentia , praeterita , et futura cuncta cognovit in verbo anima Christi ; nequaquam verò omnia possible.

XLV Praeter beatam scientiam , infusam quoque , qua et superna , et naturalia attingebat obiecta , in Christi anima extitisse , ultro concedimus.

XLVI Et cordis cogitationes , et futura contingentia infusa hac scientia novit Christus Dominus.

XLVII Experimentalem quoque Christus habuit scientiam propriis actibus comparatam.

XLVIII Et quoad habitum , et quoad actum in

E

hac

hac scientia profecit Salvator noster ; non tamen quidquam vel ab homine , vel ab Angelo didicit.

XLIX Praestantissima humanitati Christi tributa fuit agendi potestas ; ast omnipotentiam habuisse, vel habere potuisse diffitemur.

L Redemptoris nostri humanitas sive in terris degens , sive modò in Coelo existens , est ; et fuit physica instrumentalis gratiae, et miraculorum causa.

LI Nihil revera absoluta , et efficaci voluntate voluit Iesus Christus per alios adimplendum , quod factum non fuerit.

LII Conveniens equidem fuit , defectibus Corpus Christi subiacere ; non omnes tamen assumpsit. Quinam hi ? in palaestra.

LIII Christus Dominus gratiae unionis ratione immunis omnino erat à peccandi potentia : nullum igitur in eo poterat esse peccatum , sive cum unione compositum , sive quod eam destrueret.

LIV Peccati fomes nec in actu secundo , nec in primo fuit in Christo Iesu ; immo nec ullo quidem pacto potuit inveniri.

LV Et corporales , et animales passiones suscipere valuit anima Christi , et utrasque habuisse dicenda est.

LVI Sensibilis doloris , tristitiae , irae , atque timoris expers non fuit.

LVII Nec ab eo removenda est admiratio , si ex-

pe-

perimentalis scientiae habeatur ratio ; secus verò si Divina , beata , et infusa attendatur scientia.

LVIII Propositiones hae : *Deus est homo ; Homo est Deus* sunt profectò verae , atque propriae.

LIX ¿ Poteritne Christus dici *homo Dominicus, Deifer, Deificatus* ? Ab his loquendi modis , quamquam in quorundam SS. Patrum operibus reperiantur , abstinere debemus.

LX Vera est propositio haec : *Deus factus est homo* ; illa verò falsa ; *Homo factus est Deus.*

LXI Et propter falsitatem , et propter Arianae haereseos suspicionem declinandam , absolutè dicendum non est , *Christum esse creaturam.*

LXII De his propositionibus : *Christus secundum quod homo est creatura ; Christus secundum quod homo est Deus ; Christus secundum quod homo est persona ;* quid tenendum sit , in arena proferam.

LXIII Unus , et unum dicendus est Christus , non duo.

LXIV Unica dumtaxat in Christo reperitur existentia , Verbi scilicet , quamquam binis ille gaudeat naturis.

LXV Verum , propriumque Christo Domino iniunctum fuit moriendi praeceptum , nedum quoad substantiam , sed quoad ipsas etiam mortis circumstantias.

LXVI Stante hoc praecepto , et Christi impeccabi-

bilitate , liberrimè aeterno Patri obtulit vitam , huiusque voluntatem adimplevit.

LXVII A primo conceptionis momento usque ad vitae finem meruit Iesus Christus ; non verò in instanti mortis suae , neque post eam.

LXVIII Corporis sui gloriam , nominis exaltationem , ceteraque bona , quae ad exteriorem eius attinent excellentiam , quaeque post passionem accepit , meruit Iesus Christus.

LXIX Habitualement gratiam , essentialemque gloriam nequaquam sibi promeritus est.

LXX Actuales omnes gratias ad iustificationem disponentes , iustitiam , gloriam , dona cuncta supernaturalia , omnes demum nostrae praedestinationis effectus hominibus meruit Salvator noster.

LXXI Gratiam , et gloriam essentialem Angelis non promeruit , sed accidentales tantum.

LXXII Et ad merendum , et ad satisfaciendum infiniti fuerunt valoris operationes Christi ; idque non solum ex externa Dei acceptatione , et favore ; sed ex interna quoque dignitate.

LXXIII Satisfactio , quam aeterno Patri pro nobis exhibuit Iesus , non tantum intrinsecus condigna fuit , sed etiam superabundans.

LXXIV Nulla Christi operibus defuit conditio , ut ipsius satisfactio ex iustitiae rigore , atque ad stricti iuris apices exacta censeretur.

A

LXXV A commutativa iustitia effluxisse Christi satisfactionem , probabilius sustinemus.

LXXVI Humani generis Salvator Christus ut homo , verè Dei servus est naturali servitute.

LXXVII Christum modò Coelestis Hierusalem civem verè proprièque orare , aeterno Patri salutaria nobis postulando , nihil equidem repugnat.

LXXVIII Iesu Christi oratio , quae ab absoluta deliberatae rationis voluntate emanabat , à Patre fuit semper exaudita.

LXXIX Christus ut homo primariò , et praecipuè ad naturalem Dei filiationem ; secundariò ad beatam visionem , ceteraque superna ipsi collata dona est revera praedestinatus.

LXXX Exemplaris , finalis , et efficiens meritoria nostrae praedestinationis causa Christi praedestinatio est.

LXXXI Christi Domini humanitatem , si hanc à Verbo mentis actu praescindas , inferiori cultu ob creatas eius perfectiones possumus adorare.

LXXXII Diversa sacrarum imaginum habita ratione , eodem , minorive cultu , ac prototypus , adorandae illae sunt.

LXXXIII Latriae cultu adoranda non est B. Virgo Maria , etiamsi praestantissima Deiparae gaudeat dignitate.

Hactenus nostri hoc anno laboris specimen : no-
bis

bis quidquam praestantius non licuit proferre; nam,
ut canit quidam:

Exiguis opibus non grandia lucra parantur.
Parce igitur, Lector, tenuitati nostrae, parce de-
fectibus; si autem Aristarchi tunicam exuere nolis,
omnia haec oblitera, discerpe, crema. Vale.

Vt. D. D. Ioannes Pont, et Tormo, Vt. Balaguer,
Vic. Gen. Cens. Reg.

Vt. D. D. Franciscus Xaverius Sanchez, et Moñino,
Pro-Rector, et Praeses.

